

Kristin M. Furrier

A kastély rejtélye

A Tölgypataki kastély

Első fejezet

A nap lassan haladt felfelé az égen. Hosszú, meleg sugaraival bevilágított a ház legfelső szintjén lévő kis tetőablak vastag üvegén. A vékony, világos függönyön könnyedén hatoltak át vakítóan éles fénynyalábjai. A gyönyörűen bevilágított szobában, az ablakkal szemben művészi faragott ágy állt. Az ágyon egy fiatal lány, Eliza feküdt. Félálomban kitartóan küzdött a csiklandozó napsugarak ellen, végül csak kinyíltak szemei. Hatalmasat nyújtózkodva lerúgta magáról a puha, meleg takarót. Felült, és álmosan nézett kifelé az ablakon. Figyelte, mint csicseregnek és örvendeznek a madarak az újabb júliusi napnak. A lány dús, szőkésbarna haja simán omlott a vállára, nagy barna szeme mosolyogva tekintett előre. Vékony testalkata vidám sudárságot sejtetett a kedves, sok apró koronával díszített hálóinge alól. Felállt, ránézett a falon lévő órára. Reggel hat órán állt a mutató. Felöltözött, és lement a földszintre, ahol lakótársa, Dávid lakott. Az ebédlőasztalon már készen

állt a reggeli. Az asztal lábánál pedig ott sorakoztak a tegnapi este kikészített hátizsákok. Eliza elment mellettük, leült a bárszékre. Ekkor lépett be Dávid a nappaliba, és széles mosollyal köszöntötte a lányt:

– Jó reggelt, Eliza! Remélem, felkészültél az évetized nyaralására, melyet ráadásul velem tölthetsz, az isteni Dáviddal, aki szerencsédre a lakótársad! Na meg a csoporttársad is az egyetemen! – A lány szerette ezt az állandóan vidám srácot. Sokszor neki köszönhette, hogy rossz kedvét könnyebben átvészelte, főleg a vizsgaidőszakokban. Dávid még mindig ott állt az ajtóban. Szőke haja tökéletesen befésülve, bár annak enyhe göndörsége miatt kissé kócos hatásúnak tűnt. Izmos karját nagyon jól kiemelte kék pólója, szintén kék szemei sugárzóan csillogtak. Sok lány szeme megakadt már rajta.

– Remélem, igazad lesz, és nem fogja az egész napunkat az kitölteni, hogy múzeumról múzeumra járunk. Igaz ugyan, hogy minél több tapasztalatot kell szereznünk a történelmi szakdolgozatainkhoz, meg a vizsgáinkhoz. – szolt kissé lehangoltan a lány, majd töltött egy kevés teát a bögréjébe.

– Csak három nap, és itt a szünet, így nem aggódom ezen, Eliza. Ha még unalmas is lesz, ezt a három napot csak kibírjuk, utána jöhet a jól megérdemelt pihenés. Egyébként meg történelem szakosok vagyunk, tudom, sosem unatkozol a történelmi helyeken. – ezzel a fiú is az asztalhoz ült, és reggeli közben megbeszélték az utazás részleteit. A csomagokban még egyszer ellenőriztek mindent, hogy biztosan eltették-e. Végül a nappaliban rendet hagyva, bepakoltak Dávid autójába, és elindultak. Jól haladtak, két óra elteltével el is érték úticéljukat, a több száz éves Tölgypataki kastélyt.

Befordultak a hatalmas tölgyfákkal szegélyezett parkolóba, s ekkor Elizát nagy izgalom kerítette hatalmába. Ez az érzés megmagyarázhatatlan volt, ugyanakkor ismerős is. Mintha nem egy idegen helyre jött volna, hanem végre hazatérne a saját otthonába. Szíve hevesen kalapált, majd kiugrott a mellkasából. Nem tudta eldönteni, hogy ez a megindultság csak szimpla öröm-e a titokzatos történelmi múlt iránt, vagy valami egészen más. Nem tudta azt sem, beszéljen-e erről az érzésről Dávidnak, félt, buta kislánynak tartja majd. A bejárat felé haladva némán méltázott a fiú mellett, végül úgy döntött, mégis elmondja. Lassan

kezdett bele, a megfelelő szavakat keresve, az első mondat után pedig félszemmél Dávid arcát leste. Ő azonban semmit sem szólt, csak csendben lépkedett tovább. Miután megvették a kasszánál a jegyeket, és beléptek a mesés kastélyparkba, odahúzta a lányt az első padhoz, és leültek.

– Kezd előlről, hogy megértsem! – mondta, csendben várva a választ. Eliza maga mellé tette a táskáját. Haját a füle mögé igazította, és halkán újrakezdte.

– Hihetetlen érzés kerít hatalmába, amikor egy ilyen helyen vagyok! De nem csak ilyenkor, elég, ha egy olyan kép kerül a kezembe, amelyen kastélyt látok, vagy hasonló témájú dolgokat. Ezekről mindig hevesebben ver a szívem, s ez lelket borzongató érzés számomra. Mintha már jártam volna ott, vagy éltem volna akkor, hallom az egykori élet hangjait, érzem természetességét, egyszerűségét. Szinte látom magam előtt, hogyan éltek egykor az emberek. Ott voltam, tudom, hogy ott voltam! Ezt súgja bennem valami! Vajon, ez csak álom, vagy higgyek magamnak? – fejezte be, választ remélve minden kérdésére. A fiú maga elé bámult, és némán gondolkodott. Majd a lányra nézett, és határozottan felelt: